

Natural de Berga, Josep Xoy Soler ja feia plànols i prenia mides de casa seva quan tenia onze anys, l'edat que té ara el seu fill Albert, que també ens acompanya. La vocació per l'arquitectura, doncs, es va manifestar ben aviat en el nostre protagonista.

En Josep va començar estudiant per aparellador i un cop va tenir el títol va compaginar la feina amb els estudis superiors: **"T treballava en un despatx d'arquitectura a Barcelona, que tenia un volum de feina important i això em va suposar baixar a l'arena de seguida. Vaig entendre ràpidament que el que ens explicaven a l'Escola era molt interessant, però també que on en veia l'aplicació directa era a les tardes a l'oficina"**.

L'objectiu principal de tota persona que estudia arquitectura és algun dia tenir despatx propi i poder viure de la feina que li agrada: **"Vaig estar molts anys exercint a Barcelona, però suposo que la terra crida i l'any 92 vaig prendre la decisió de tornar a Berga i plantar-me pel meu compte"**. Una de les coses que el van fer decidir va ser la qualitat de la vida a comarques per a ell i els seus: **"A la gran ciutat tens qualitat de vida a nivell cultural, però per a mi també és molt important la tranquil·litat i la manera de viure que tenim a la Catalunya interior"**.

Pel que fa a la qüestió urbanística, però, no està del tot satisfet amb com s'ha portat a terme a la seva ciutat: **"Penso que el Pla general no s'ha desenvolupat com s'hauria hagut de fer, i que, a més, ja presenta algunes mancances. En aquest aspecte, tenim una assignatura pendent"**. Això significa que la població i l'Administració local s'han de plantejar uns reptes pel futur: **"Bàsicament el que cal, segons la meva modesta opinió, és planificar bé les coses, perquè durant molts anys s'han improvisat sobre la marxa, i d'aquesta manera no es pot aconseguir un resultat òptim"**.

A Berga treballa sobretot en el que podríem anomenar obra petita: **"Algun xalet, rehabilitacions, reparació de cases del casc antic, i també alguns blocs de pisos tot seguint la tipologia que tenim per aquesta zona, edificis de quatre plantes amb vuit o deu habitatges"**. Ha sortit, també, en alguna ocasió fora de la ciutat per construir a les poblacions veïnes i **"també he travessat el túnel alguna vegada per fer-ho a la Cerdanya"**.

Els clients són molt diversos i d'ells depèn en bona mesura la marxa del projecte: **"N'hi ha alguns que et donen més marge de llibertat i altres, menys. De la idea que tens al cap quan et poses a dibuixar, si en pots salvar un seixanta o un setanta per cent ja et pots considerar satisfet"**. D'altra banda, ho justifica: **"És normal que la persona que es fa una casa un cop a la vida vulgui fer-la plenament al seu gust. Tampoc podem caure en la dictadura de l'arquitecte, sinó que es tracta d'un joc d'estira i arronsa"**. Treballar per a l'Administració, en canvi, és força diferent: **"Vaig fer uns equipaments esportius per a la Generalitat a Tarragona, i em van marcar un pressupost, però quant a disseny em van donar una llibertat gairebé absoluta"**.

En el procés de projecció i construcció, l'arquitecte és una mica el director d'orquestra, i en Josep ho explica així: **"Si més no, l'arqui-**

tecte és la primera persona que hi treballa. Ets qui fas els plànols, qui t'entens amb el client i resols el projecte. Un cop tot això està fet, comences a treballar amb altres industrials, sempre a partir de les indicacions que s'hagin fet en els dissenys". Però el nostre entrevistat és també aparellador, i és ben coneguda la rivalitat entre aquests tècnics: **"Com que jo ho veig des de les dues bandes encara ho entenc menys. Potser ho complica una mica el fet que hagin d'aparèixer dues persones com a directors de l'obra"**. Sabem que a França aquest tema funciona d'una manera diferent, i comenta: **"El nivell d'exigència de les administracions és més alt que aquí, i això significa que encara que legalment no hagi de signar un determinat projecte un arquitecte, el tècnic que ho faci ha de tenir uns coneixements força elevats o molta experiència en l'ofici"**.

La normativa és també un dels esculls que sovint cal que superin els professionals: **"Depèn una mica de l'arquitecte municipal, però si fa la seva feina tal i com l'ha de fer i aplica el pla de la mateixa manera per a tothom no hi ha d'haver cap problema"**. A més, la forma de treballar d'en Josep ens mostra el seu tarannà en aquests temes: **"El primer que faig és assabentar-me de la normativa, i després em limito a aplicar-la. A vegades és complicat fer-ho entendre al client, sobretot als particulars, perquè els promotors són molt conscients de la responsabilitat que tenen en casos d'il·legalitat"**. El problema és moltes vegades **"una cultura mal entesa que fa que vagin a buscar un arquitecte només perquè els ho exigeix un paper de l'ajuntament"**.

Treballar bàsicament en el món de l'habitatge fa que una persona com el professional que tenim al davant es plantegi cap a on anirà en un futur. Des del seu punt de vista: **"Anem per dos camins diferents. Per una banda, els habitatges no poden créixer perquè el cost del metre quadrat cada vegada és més alt i el poder adquisitiu de la població no hi arriba. Però, per l'altra, tenim necessitat de disposar de més metres per encabir-hi nous equipaments com ordinadors i equips audiovisuals"**. Tanmateix, també és fonamental que la gent comenci a adonar-se d'aquestes divergències i faci un pas endavant: **"Fins i tot les parelles més joves ens demanen un pis o una casa típics, i, en canvi, és difícil viure tal i com es fa actualment en condicions en aquest tipus d'habitatges. És una mica una incongruència"**.

Entrar al futur ha volgut dir també per a en Josep no girar l'esquena a les noves tecnologies, i aprofitar tot el que de bo té la informàtica aplicada a l'arquitectura: **"Els primers esbossos els faig sobre un full blanc amb un llapis, que són els instruments que em donen major llibertat. Però, quan ja ho tinc més o menys mil·limetrat, la informàtica m'obre un ventall enorme de possibilitats"**.

L'Albert, que fins ara s'ha mantingut callat i escoltant amb atenció el seu pare, ens explica que de gran vol ser cirurgià o pilot de Fórmula 1, i que la seva germana Cristina es decanta per la història de l'art. En Josep Xoy Soler, pel que hem vist, és un entusiasta de la seva feina, però també, i per sobre de tot, dels seus fills.

“El problema és que sovint una cultura mal entesa fa que es vagi a buscar un arquitecte només perquè ho exigeix un paper de l’ajuntament”

Josep Xoy - Berga (Berguedà)